Florin Pitea – Ţesătura de vise

Într-o noapte, Mao Zedong adormi şi se visă păianjen. Avea opt picioare păroase şi subţiri, ochi simpli situaţi în poziţii curioase, mandibule mustind de otravă şi un corp mic. Peisajul în care se afla era plin de fire de iarbă enorme, de frunze pe care s-ar fi putut plimba în voie o zi întreagă, de copaci mai înalţi decît Everestul. Din noua perspectivă, China căpătase dimensiuni cosmice.

Era singur-singurel, şi în formă de păianjen cum ar fi putut conduce naţiunea chineză pe calea construirii socialismului? Gîndul că nu mai avea rolul de conducător pentru obţinerea căruia se străduise atît amar de vreme îl chinui un timp, dar încet-încet lui Mao i se făcu foame, şi lăsă regretele pentru mai tîrziu.

Din firele lipicioase care-i ieşeau din corp ţesu o plasă pe cît de bine putea. Întinse o ramă de fire printre tulpinile buruienilor, apoi fire radiale şi altele în spirală printre ele. Cînd ajunse în centru, plasa i se păru nepotrivită. Ochiurile erau prea mari, iar musculiţele şi ţînţarii treceau cu uşurinţă printre ele fără să se agaţe. Porni să ţească ochiuri noi, pe o spirală mai strînsă, şi între timp mîncă firele vechi. Aveau un gust oribil, iar foamea nu i-o potoliră cu nici un chip, dar asta nu făcu decît să-i întărească hotărîrea de a face o plasă mai bună.

Nu mai avea mult pînă la terminarea noii plase cînd vibraţii din fire îl anunţară că prinsese prima pradă. Era o muscă albastră ale cărei eforturi disperate rupseseră cîteva dintre ochiurile ţesute cu atîta migală. Însă toată agitaţia muştei nu făcuse altceva decît s-o atingă mai mult cu firele lipicioase ale plasei. Mao se apropie cu precauţie, aruncă noi fire peste muscă, şi abia după ce o imobilizã complet tăbărî pe ea, o apucă în mandibule, îi injectă otravă paralizantă şi se apucă să-i sugă carnea din învelişul chitinos. Musca bîzîi o vreme, din ce în ce mai slab, apoi muri. Cînd Mao se opri din supt, umflat şi sătul, din muscă nu mai rămăsese decît o carcasă uscată.

Un păianjen oarecare s-ar fi mulţumit să aibă o plasă, şi poate, într-o zi cînd ar fi fost norocos şi prevăzător, i-ar fi dus ofrandă un gîndac mort

unei femele, ca sã se poatã acupla rapid cu ea în timp ce mînca gîndacul. Dar Mao nu avea minte de pãianjen, nu se gîndea numai la mîncare şi împerechere, şi ştia cã menirea lui pe lume este sã prefacã întreaga Chinã. Aşa încît porni sã ţeasã o plasã nouã, apoi încã una. Fiecare era mai bine fãcutã, mai ingenios aşezatã, iar gãrgãriţele, muştele şi ţînţarii se prindeau în ele cu zecile. Mao se hrãni pe sãturate, zi de zi, şi curînd ajunse sã se lupte cu alţi pãianjeni şi sã-i biruie. Erau proşti, le lipsea conştiinţa luptei de clasã şi habar n-aveau de rãzboiul de gherilã sau despre metodele de ambuscadã.

Umplu cu plasele lui întregul luminiş, apoi pãdurea. Alţi pãianjeni, vãzînd cã nu era chip sã-l biruie, luarã obiceiul sã-i dea tribut de insecte paralizate ca sã-i lase în viaţã. Vãzuserã cã pãţeau aceia care se ridicau împotriva lui Mao.

Cu timpul, nou-venitul nu se mai mulţumi sã primeascã bir, ci îşi trimise supuşii la lucru, sã-i întreţinã plasele vechi şi sã ţeasã altele noi dupã planurile sale. Astfel, prin munca pãianjenilor aliaţi, plasele se întinserã din buruianã în buruianã, din tufã în tufã, din creangã în creangã, cuprinzînd azi un cîmp, mîine o pãdure, şi întinzîndu-se încet prin tot ţinutul.

Mao îşi organizã supuşii, îi trimise la luptã împotriva altor pãianjeni, apoi îi conduse în lupte aprige contra cuiburilor de viespi, muşuroaielor de furnici şi roiurilor de albine. Furnicile aveau experienţa rãzboaielor, şi albinele se pricepeau grozav sã înţepe, dar Mao ştia foarte bine cum sã pregãteascã bãtãliile, cum sã înconjoare stupul sau muşuroiul cu plase rînduri-rînduri, cum sã taie aprovizionarea asediatelor şi cum sã le împuţineze trupele prin încãierãri repetate. Printre artopode se duse vestea, şi din ţinuturile învecinate începurã sã sosească pãianjeni dornici sã intre în slujba conducãtorului. Iar Mao îi folosi cu succes şi ajunse sã le invadeze teritoriile de baştinã.

De-acum ţesea planuri, mai degrabã decît plase, iar stãpînirea lui se întindea cale de cîteva zeci de kilometri jur-împrejurul luminişului de unde pornise. Era un regat de fire lipicioase, întinse printre plante, vibrînd uşurel cînd bãtea vîntul. Un imperiu tãcut, netulburat de bîzîit de insectã, pentru

cã supuşii sãi le exterminaserã şi pe cele zburãtoare, şi pe cele care se tîrau. Pãianjenii întreţineau plasele, trimiteau mesaje rapide de-a lungul firelor, pãzeau cuiburile cu pui şi-i îndeplineau ordinele conducãtorului.

Ajunsese acum sã stãpînească mai mult decît regina unui stup, dar mintea lui Mao nu era îngustã, ca a unei insecte. Mao avea o viziune mãreaţã. Ştia cã niciodatã nu ar fi putut sã ia în stãpînire întreaga Chinã, nu în chip de pãianjen, pentru cã mare parte din ţinuturile chineze erau prea aride, prea lipsite de umezeala care le pria supuşilor sãi şi de insectele cu care se hrãneau aceştia. Deasupra fluviilor şi canalelor nu ar fi putut nicicînd sã-şi întindã ţesãtura de plase, iar pe vîrfurile munţilor, ori prin îndepãrtatul Tibet, pãianjenii pe care-i conducea ar fi pierit de frig şi din lipsã de aer. Dar pretutindeni unde condiţiile erau prielnice, Mao dorea sa-şi întindã stãpînirea, sã-şi îndemne supuşii sã ţeasã rînduri peste rînduri de plase şi sã înfrîngã insectele.

Curînd, grupuri de furnici şi de albine cãzurã în robie, iar Mao le puse la lucru. Furnicile începurã sã lucreze pãmîntul, cãrîndu-l grãunte cu grãunte. Albinele aduserã seminţe în pãmîntul cel nou. Buruieni şi arbuşti prinserã rãdãcini, iar pãianjenii lui Mao ţesurã plase prin locuri care pe vremuri fuseserã sterpe. Era un efort colosal, dar la el participau miliarde şi miliarde de artropode şi insectele pe care le subjugaserã.

Iar Mao, mai degrabã decît sã ţeasã plase, ca în prima zi, cãlãtorea prin ţinuturile sale, cãlare pe libelule, înfruptîndu-se din ofrandele suculente pe care i le aduceau ceilalţi pãianjeni. Inspecta din cînd în cînd hãţişul de fire, punînd cîteodatã sã fie pedepsiţi cei care deveniserã delãsãtori. Şi într-o zi, pe cînd inspecta o ţesãturã deasã dintr-un vechi templu taoist, gãsi un fluture lipit pe fire, o arãtare cu aripi uriaşe, pline de solzi care de care mai coloraţi, ca o revãrsare de lacrimi cãzute din curcubeu. De cînd cutreiera pãdurile, Mao nu vãzuse niciodatã un fluture atît de frumos, necum sã fi prins şi sã fi mîncat vreunul.

Le fãcu semn celorlalţi pãianjeni sã stea deoparte, apoi începu metodic sã-l cuprindã în fire lipicioase şi sã-l imobilizeze. Fluturele bãtu slab din aripi de cîteva ori, dar nu se luptã cu adevãrat ca sã scape. Cînd

Mao fu mulţumit de legãturi, se cãţãrã pe trupul fluturelui şi muşcã din el cu mandibulele mustind de otravã.

- Sînt Chuang Tzu, zise acesta cu glas omenesc.

Mao fu uimit peste mãsurã, cãci era prima datã dupã atît timp petrecut printre artropode şi insecte cînd cineva îi vorbea în chinezã.

- Mã visez fluture, continuã prizonierul cu voce sfîrşitã. Ar trebui sã mã trezesc şi sã pun întrebãri filozofice care sã-i uimeascã şi sã-i încînte pe oameni mii de ani de acum încolo. Dar nu ştiu dacã am sã mã mai trezesc, nu ştiu cine o sã punã întrebãrile acelea uimitoare în locul meu... Cine eşti?.. Ce cauţi în visul meu?... De ce-mi ucizi visul?...